

Una bella mentida i una horrible veritat

Ningú sabia quan varen aparèixer, però estava clar que eren tan antics com el mateix planeta Terra. La gent els va anomenar vida i mort; donat que necessitaven, com sempre, pensar que tenien el control. Però realment no era així, perquè encara que les hagueren posat nom, ningú d'ells podia controlar-les. Per això, en alguna part del món algú va crear una llegenda que reconfortava fins al cor més turmentat. Aquesta deia així:

Tot va començar quan a la Terra va aparèixer el primer ésser viu, aquest va ser una xica d'una bellesa inigualable que comptava amb el do de poder crear tota classe d'éssers vius. Va estar molt de temps a la Terra i es va encarregar de crear els boscos, oceans, animals, insectes... en general totes les formes de vida possibles. Però per molt que es va esforçar no era capaç de crear a algú com ella, i això a poc a poc la va deprimir tant que va deixar de crear vida.

Una nit va mirar cap al cel i va desitjar amb totes les seues forces a les estrelles que l'ajudaren, que pagaria qualsevol preu. Era tan immens el seu patiment que les estrelles van decidir ajudar-la, però a canvi d'un gran cost; que tot el que creara seria destruït en algun moment. Al dia següent es va alçar amb un soroll que mai havia escoltat, era horrorós i tètric, ella va anar corregent a veure don procedia. L'escena que es va trobar va ser summament impactant, va observar a un xic d'una misteriosa i obscura aparença al costat d'un conill que estava cridant de dolor. Abans que ella poguera arribar al costat de l'animal ell el va tocar i va fer que es quedara immòbil, així va ser com la vida va conèixer a la mort.

Després d'un temps ells es van enamorar perdudament, donat que ambos es complementaven i es donaven sentit. Però tot això va canviar quan van aparèixer els éssers humans, ells adoraven a la vida perquè feia créixer les seues famílies i el seu amor; però odiaven a la mort perquè les arrabassava tot el que la vida les donava i els feia sentir tota mena de dolor. Els éssers humans tornaven impossible que ells estigueren junts, perquè no entenien que si la mort desapareixia la vida se sentiria tan buida, que no crearia tot el que adoraven.

Un dia, quan ningú dels dos podia suportar-lo més van decidir parlar sobre que havien de fer. La mort li va preguntar a la vida per què els éssers humans l'odiaven a ell i l'amaven a ella; la vida li va respondre que era perquè ella era una bella mentida i ell una horrible veritat. Que la gent sempre preferiria a la mentida disfressada de veritat, que a la veritat en si mateixa. Per això varen decidir que el millor per a ells i per al món era que se separaren i s'amagaren en els llocs més recòndits de la Terra, per a que mai pogueren ser trobats.

Però no tornar a saber res l'u de l'altre era per a ells una tortura, aleshores van decidir fer un ritual interminable, que traspassaria el temps i l'espai, per a que ningú dels dos s'oblidara mai del fort que era el seu amor. Des d'aquell moment, la vida segueix creant interminables regals per a la mort cada dia sense excepció, i ell els guarda durant tota l'eternitat per a recordar sempre, que l'u sense l'altre no serien res perquè junts formen l'equilibri perfecte.

(Una bella mentida...)